

• Alle skal kunne se tre fuldvoksne træer fra det sted, hvor de bor, arbejder, går i skole eller modtager plejeFoto: Wösel Thoresen.

De fleste kender efterhånden godt til Cecil Konijnendijks 3+30+300-princip. Princippet, som kom til verden under COVID19-pandemien for lidt mere end fem år siden, er blevet kendt verden over og bliver i stigende grad anvendt som forvaltningsprincip, når det kommer til begrønning af byer.

Flere steder i Danmark bruges principperne også, i højere eller lavere grad, men vi har endnu til gode at se den første danske kommune tage 3+30+300 fuldt til sig og bruge det som både målsætning og forvaltningsprincip.

En af årsagerne til, at 3+30+300 har vundet så stort indpas er at det er nemt for de fleste at relatere til. Alle skal kunne se tre fuldvoksne træer fra det sted, hvor de bor, arbejder, går i skole eller modtager pleje. Hver bydel skal have et kronedække på 30%, og der skal højst være 300 meter til et grønt område af høj kvalitet på mindst 0,5 ha. Det er enkelt at kommunikere og nemt at forstå.

Kan misforstå princippet

Alligevel mødes princippet ofte med en vis tilbageholdenhed. Det er for ambitiøst. Vi kan ikke leve op til målene i alle områder. Det bliver for

3+30+300

Eyal Pelegs klumme om træer

Den største værdi ligger måske ikke i de tre tal i sig selv, men i det fokus de skaber på de steder hvor træer kan gøre den største forskel

dyrt at hæve kronedækket i bestemte bydele.

Efter min opfattelse skyldes noget af tilbageholdenheden en misforståelse af princippet. Det er nemlig ikke en forudsætning for at arbejde med 3+30+300, at alle tre mål skal kunne opfyldes i alle dele af byen. Der vil altid være områder hvor nogle af målene er vanskelige eller umulige at opnå. Men hvis der arbejdes ud fra princippet, både som forvaltningsprincip og målsætning, bliver arbejdet systematisk, og området vil blive så grønt som det kan. Måske endda lidt grønnere.

Nok beskriver 3+30+300, hvis alle mål opnås, en meget grøn og attraktiv by. Og jo højere grad målene kan opfyldes, desto bedre. Men måske kan forvaltere, planlæggere og politikere med fordel huske at en forøgelse af kronedækket med blot 1% i en given bydel kan være markant

vigtigere end diskussionen om hvorvidt områdets maksimale potentiale er 15% eller 25%.

Skal analysere behovet

Det praktiske arbejde med 3+30+300 handler i høj grad om at analysere hvor der er behov for begrønning, og hvilken type grønt der er behov for. En analyse kan vise, i hvor høj eller lav grad forskellige bydele lever op til hver af de tre komponenter.

Sammenholdes resultaterne med f.eks. ledningsoplysninger, kommunale og private matrikler samt socioøkonomiske forhold, har man allerede taget de første skridt mod en konkret handlingsplan.

En anden del af 3+30+300, som efter min opfattelse får for lidt opmærksomhed herhjemme, er at adgangen til grønne områder, udsigt til træer og fordelene ved et stort kronedække skal være lige for alle. Det er måske her,

princippet for alvor adskiller sig fra mange andre grønne målsætninger. For 3+30+300 handler ikke kun om flere træer og flere grønne områder. Det handler også om hvor de findes, og hvem der har adgang til dem.

I mange byer er de grønne områder samtidig de mest ressourcestærke. Omvendt er der bydele hvor kronedækket er lavt, adgangen til grønne områder begrænset og behovet for grønne kvaliteter stort. Hvis vi alene fokuserer på byens samlede kronedække eller antallet af træer, risikerer vi at overse de forskelle.

Redskab til at prioritere

Måske skal 3+30+300 derfor først og fremmest ses som et værktøj til at identificere hvor behovet er størst. Ikke som en facitliste hvor alle tal nødvendigvis skal opnås overalt, men som et redskab til at prioritere indsatserne. For den største værdi ligger måske ikke i de tre tal i sig selv, men i det fokus de skaber på de steder hvor træer og grønne områder kan gøre den største forskel. □

SKRIBENT

Eyal Peleg er anlægsgartner og certificeret træplejer, rådgiver og direktør i Trækontoret ApS. Dette er den sjette i hans klummeserie om træer.